

наги така да се усмихвашъ. Да бждешъ весела... Чу ли? — и той я дръпна шеговито за ухото. Следъ това се изправи. — А сега веднага да си легнешъ. Късно е. Защо сж те оставили до това време да стоишъ? Где е Дафина? Где е Гроздана? Где е Билена?

И той самъ отиде да потърси прислужниците, като грозно ги нахока, гдето така занемаряватъ задълженията си.

Най-сетне той се прибра. Бѣше доволенъ, спокоенъ. Почти не му се вѣрваше, че е сломилъ така бързо съпротивата и укоритѣ на близкитѣ си. Той отвори едно долапче въ стената, взе отъ тамъ едно шише съ вино, една купа, и отново седна да прави изчисленията си. Но полека-лека въ душата му нахлуха хиляди въпроси, хиляди съмнения. Той остави пачето перо, налѣ си купа вино и бързо я изпи. Съмненията на другитѣ, противъ които той така упорито се бѣ борилъ цѣль день, сега изстрадаха отново въ душата му. Голѣми, страшни, жестоки. Като кошмари. Можеби, Белогата имаше право, можеби Иоанъ и Василий имаха право...

Той блъсна стола си и скочи. Останалъ самъ съ себе си, силитѣ му го напущаха. Когато трѣбваше да се бори съ нѣкого, упоритостта му бѣ по-твърда отъ стоманата и по-корава отъ гранита. Но изправенъ предъ въпроситѣ на душата си, той се чувствуваше самъ и безпомощенъ. Да имаше нѣкакъвъ врагъ предъ себе си, би се хвърлилъ съ бѣсенъ устремъ отгоре му, би го накаралъ съ всички сръдства да се подчини на волята му...

Страшна бѣ борбата самъ съ себе си...

И той отново се залута изъ стаята, като безуменъ.

Бѣше ли вече време да спре? Щѣше ли да има още сили да устои на хилядитѣ явни и невидими врагове, които заплашваха дѣлото му? На безбройнитѣ врагове, заобиколили държавата му отвънъ, изникнали като тъменъ плѣвель отвътре, въ собствения му домъ дори... Не бѣше ли отчаяна дързостъ да се бори съ Солунския чудотворецъ? Какъ щѣше да посмѣе да нападне града му, ко-